

И тѣ отърчаха съ пѣсни и викъ въ близката полянка. Спрѣха се на брѣгътъ на веселопумящата рѣкичка и се загледаха въ нея.

Петко забѣлѣза рибицкитѣ, които плуваха вжтрѣ и колко мжно му стана, че не може да излѣе върху имъ яростта си. Лицето му се помрачи, стана страшно, грозно, отвратително. Злоба и ненавистъ свѣтнаха въ неговитѣ диви очички.

— Да се махнемъ отъ тукъ, каза той на се-стра си. Ядѣ ме е да гледамъ тѣзи рибки толкозъ близо до менъ и пакъ да не мога да ги улова.

— А защо си не купишъ вѣждици? Съ тѣхъ ти ще уловишъ колкото искашъ!

— Истина, така е. . . . Втори пжтъ, когато дойдемъ, ще вземемъ и вѣждици. . . .

Слѣдъ това тѣ продължиха пжтя си по-нататѣкъ.

Сочнитѣ и крѣхки цвѣтя, които засмѣно се цѣлуваха съ топлитѣ слънчеви лжчи, по листцата на които още блѣщѣха роснитѣ капки, като диамантни зрънца, красѣха и безъ това красивото поле.

Петко и Наталия ги наскочиха и безъ милость почнаха да ги кжсатъ.

Тѣ бѣха толкова жестоки, че не се задоволиха само отъ цѣвналиитѣ цвѣтчета на цвѣтята, но съ крака тжпчеха и мачкаха стебълцата имъ.

Колко горчиви сълзи пролѣха невинитѣ полски цвѣтенца отъ силнитѣ и страшни болки, които имъ се причиняваха отъ тѣзи безсърдечни дѣца! Навеждаха тѣ — цвѣтята — скръбнитѣ си челца и горко плачѣха. Това доставяше удоволствие и радостъ на Наталия и братчето ѝ.

Слѣдъ като се наситиха и умориха отъ тази игра, тѣ продължиха пжтя си.